

Pitici călători

Sorina

Piticii călători

Demult, pe cărări neștiute,
călători printre fire de iarbă,
pitici jucăuși, cu steluțe în barbă,
căutau hoinărind cu busola de aur,
netezindu-și cărarea, cu pene de graur,
frumusețile vieții și ale lumii pierdute.

Unul se îndreaptă către Soare-răsare,
de unde îi zâmbește dimineața.
Nu poate fi mai blândă și darnică viața
decât la răsărit, unde lumina-i mai blândă,
însă busola pare cărarea să-i ascundă
sub picătura rece, de rouă, de floare.

Altul, cu busola în mâna,
înspre sud plecă, gândind
că în zbor, doar păsări albe aripile își întind
și e alinarea vieții, locul ideal, vrăjit,
mângâiat de soare blând, după care a Tânjit,
însă-un vânt porni furtună.

Cel mai mult, gândi un altul,
ar fi fericit la vest, la Apus de soare sunt
inimi bune, moi, de unt,
iertătoare ca-nserarea,
ce zburau ca vrăjitoarea,
dar mult prea mare i-ar fi saltul.

Alt pitic, convins întinde
mâna către Nordul rece,
unde iarna albă trece,
cu o lungă trenă, grea,
fulguind din nori cu nea,
însă lampa-i nu se-aprinde.

Obosiți de vânt și soare,
înghețați de frig, de ger,
încărcați de-un greu mister
ce se pierde în busolă
și se-ascunde sub cupolă,
se-ntorc acasă, fiecare.